

Naked she lay, clasped in my longing arms,
I filled with love, and she all over charms;
Both equally inspired with eager fire,
Melting through kindness, flaming in desire.
With arms, legs, lips close clinging to embrace,
She clips me to her breast, and sucks me to her face.
Her nimble tongue, love's lesser lightning, played
Within my mouth, and to my thoughts conveyed
Swift orders that I should prepare to throw
The all-dissolving thunderbolt below.
My fluttering soul, sprung with the pointed kiss,
Hangs hovering o'er her balmy brinks of bliss.
But whilst her busy hand would guide that part
Which should convey my soul up to her heart,
In liquid raptures I dissolve all o'er,
Melt into sperm, and spend at every pore.
A touch from any part of her had done 't:
Her hand, her foot, her very look's a cunt.
Smiling, she chides in a kind murmuring noise,
And from her body wipes the clammy joys,
When, with a thousand kisses wandering o'er
My panting bosom, "Is there then no more?"
She cries. "All this to love and rapture's due;
Must we not pay a debt to pleasure too?"
But I, the most forlorn, lost man alive,
To show my wished obedience vainly strive:
I sigh, alas! and kiss, but cannot swive.
Eager desires confound my first intent,
Succeeding shame does more success prevent,
And rage at last confirms me impotent.
Ev'n her fair hand, which might bid heat return
To frozen age, and make cold hermits burn,
Applied to my dear cinder, warms no more
Than fire to ashes could past flames restore.
Trembling, confused, despairing, limber, dry,
A wishing, weak, unmoving lump I lie.
This dart of love, whose piercing point, oft tried,
With virgin blood ten thousand maids has dyed,
Which nature still directed with such art
That it through every cunt reached every heart.
Stiffly resolved, 'twould carelessly invade
Woman or man, nor ought its fury stayed:
Where'er it pierced, a cunt it found or made.
Now languid lies in this unhappy hour,
Shrunk up and sapless like a withered flower.
Thou treacherous, base deserter of my flame,
False to my passion, fatal to my fame,
Through what mistaken magic dost thou prove
So true to lewdness, so untrue to love?
What oyster-cinder-beggar-common whore
Didst thou e'er fail in all thy life before?
When vice, disease, and scandal lead the way,
With what officious haste dost thou obey!
Like a rude, roaring Hector in the streets
Who scuffles, cuffs, and justles all he meets,
But if his king or country claim his aid,
The rakehell villain shrinks and hides his head;
Ev'n so thy brutal valor is displayed,
Breaks every stew, does each small whore invade,
But when great Love the onset does command,
Base recreant to thy prince, thou dar'st not stand.
Worst part of me, and henceforth hated most,
Through all the town a common fucking post,
On whom each whore relieves her tingling cunt
As hogs on gates do rub themselves and grunt,
Mayst thou to ravenous chancres be a prey,
Or in consuming weepings waste away;
May strangury and stone thy days attend;
May'st thou never piss, who didst refuse to spend

Naakt lag ze, geklemd in mijn verlangende armen,
ik gevuld met liefde en zij vol van charmes;
beiden even geïnspireerd door gretig vuur,
smeltend door genegenheid, vlamvend van verlangen.
Met armen, benen, lippen dicht geklonken om te omhelzen,
klemt zij mij aan haar borst, en zuigt mij naar haar gezicht.
Haar behendige tong, liefdes mindere bliksem, speelde
binnenin mijn mond, en openbaarde aan mijn gedachten
vlugge orders dat ik mij moest voorbereiden om
de alles oplossende bliksemschicht beneden te gooien.
Mijn fladderende ziel, opgesprongen met de puntige kus,
hangt zwevend over haar zoele randen van gelukzaligheid.
Maar terwijl haar bezige hand dat deel zou leiden
wat mijn ziel zou overbrengen naar haar hart,
ontbind ik in vloeibare vervoering geheel over haar heen,
gesmolten in sperma, en vergoten aan iedere porie.
Een aanraking van welk deel van haar dan ook had het gedaan:
haar hand, haar voet, haar blik alleen al is een kut.
Glimlachend, berispt ze in een soort mompelend lawaai,
en ze veegt de klamme vreugden van haar lichaam,
wanneer ze, met duizend kusjes zwerfend over
mijn hijgende boezem "Is er dan niet meer?"
roept. "Dit alles vanwege liefde en vervoering;
behoren we niet ook een schuld voor plezier betalen?"
Maar ik, de meest verlaten, verloren man die leeft,
om mijn gewenste gehoorzaamheid te tonen, steef tevergeefs:
ik zucht, helaas! en kus, maar ik kan niet copuleren.
Gretige verlangens verwarren mijn aanvankelijke bedoeling,
voortschrijdende schaamte doet verder succes voorkomen,
en uiteindelijk bevestigt woede mijn impotentie.
Zelfs haar mooie hand, die hitte zou kunnen gebeden terug te keren
naar bevroren leeftijd, en koude kluizenaars kan doen ontbranden,
toegepast op mijn lieve slak warmt ze niet meer op
dan vuur aan as voorbij vlammen zou kunnen teruggeven.
Bevend, verward, wanhopig, lenig, droog,
als een wensende, zwakke, onbeweeglijke homp blijf ik liggen.
Deze pijn van liefde, wiens doorborende punt, vaak geprobeerd,
met maagdelijk bloed tienduizend dienstmeisjes heeft geverfd,
die de natuur nog steeds met een zodanige kunst richtte
zodat het door elke kut elk hart bereikte.
Stijfjes ontbonden, zou het zorgeloos binnen kunnen vallen
bij vrouw of man, noch zou zijn woede moeten aanblijven:
waar het dan ook doorboorde, een kut die het had gevonden of gemaakt.
Nu ligt hij loom in dit ongelukkige uur,
gekrompen en saploos als een verwelkte bloem.
Gij trouweloze, laaghartige deserteur van mijn vlam,
bedrieglijk voor mijn passie, fataal voor mijn roem,
door welke verkeerde magie doet zij bewijzen
zoveel trouw aan ontucht, zoveel ontrouw aan liefde?
Bij welke oester-sintel-bedelaar-doorsnee hoer
faalde zij ooit in geheel uw eerdere leven?
Wanneer ondeugd, ziekte en schandaal de weg leiden,
met wat voor opdringerige haast gehoorzaamt zij dan!
Net als een onbeleefde, brullende Hector in de straat,
die bevecht, slaat en opjaagt alles wat hij ontmoet,
maar als zijn koning of land zijn hulp inroepen,
dan krimpt de hardnekkige schurk ineen en verbergt het zijn hoofd;
zelfs wanneer uw brutale moed wordt getoond,
breekt het elke stoofpot, valt het elke simpele hoer binnen,
maar wanneer grote Liefde het begin beveelt,
laaghartige lafaard voor uw prins, durft zij niet te staan.
Slechtste deel van mij, en voortaan het meest gehaat,
door de hele stad een normale seinpost voor neuken,
op wie elk hoer haar tintelend kut verlicht
zoals varkens zichzelf aan hekken wrijven en knorren,
moge zij voor vraatzuchtige sjankers een prooi zijn,
of in absorberende huilbuien wegwijnen;
moge blaaskramp en steen uw dagen bezoeken;
moge zij nooit meer pissen, zij die weigerde te presteren

When all my joys did on false thee depend.
And may ten thousand abler pricks agree
To do the wronged Corinna right for thee.

toen al mijn vreugden onterecht op u rekende.
En mogen tienduizend bekwamere pikken instemmen
de verongelijkte Corinna recht te doen voor u.

John Wilmot
1647-1680